

Žaluji! Za smrt básníka

Petr Frischmann

13. března 2021

www.echo24.cz

Před několika dny zemřel, nakažen zákeřným virem Covid-19, můj dlouholetý přítel, básník a spisovatel Jan Vodňanský. Ponechám jiným, aby svými nekrology zavzpomínali a znovu připomněli jeho jedinečné dílo, ocenili jeho jemný smysl pro vystižení ducha doby, chytrý humor a smysl pro inteligentní provokaci.

Já se chápu pera z důvodů jiných. Důvodem, proč píši tyto řádky, je totiž kromě mého hlubokého smutku též tekutý hněv a pocit beznaděje. Na tomto místě totiž žaluji ty, kteří způsobili jeho smrt. Nezasťírám přitom tento svůj hněv, který považuji za ospravedlnitelný důsledek smutku nad zbytečnou smrtí přítele.

Jan Vodňanský zemřel ve svých 79 letech a to v den, kdy na něj konečně došla řada s vakcinací proti chorobě, která ho připravila o život. Příliš pozdě. On sám by určitě souhlasil s paradoxním a provokativním zjištěním, že tedy zemřel, protože byl příliš mlád. Kdyby byl býval jen o jeden rok starší, byl by již jako osmdesátiletý očkovan a mohl dále pobývat na tomto světě plném paradoxů a těšit se z jeho absurdity.

Kdyby býval žil v některé zemi, která svojí vakcinační strategií zajistila, aby byli lidé ve věku 79 let proti smrtelnému nebezpečí očkování rychleji, mohl v létě oslavit nádherným koncertem v Činoherním klubu své 80. narozeniny, přijímat gratulace svých hereckých kolegů, těšit se z mediálního zájmu a uspořádat pár bujarých večírků, které jsme oba tolik milovali. V březnu 2021 totiž lidé ve věku 79 let ve většině dobře spravovaných zemí již bezpečně očkovaní byli. Stalo se však něco jiného.

Čas byl pro Jana neúprosný. Nebyl to však ten čas, který je fatální existenciálou našich životů, který nikdo z nás nikdy neovlivní a který se nad námi vznáší jako jednou provždy limitující tragická danost. Byl to čas vyměřený lidmi – jejich úředními postupy, strategiemi, politickými zájmy, manažerským selháním, alibismem a mnoha dalšími faktory, které ve svém důsledku zkrátily právě tento lidský život. Je to morální vina všech těch, kteří zavinili, že v březnu 2021 nebyl naočkovan proti smrtelnému viru Covid-19 člověk ve věku 79 let, ačkoliv byly fatální účinky viru známy již dlouhou dobu a po dlouhou dobu již existoval spolehlivý preventivní prostředek.

Jako by Jan se svojí věšteckou schopností svůj vlastní osud předznamenal v jedné z našich společných písní, ve které je popisován zánik pohledem totální absurdity. Z jejího melancholického textu mne proto právě dnes mrazí :

„Posílám ti pozdrav z Titaniku, Titanik se mnou se poroučí, zůstane jenom pár otazníků, kdo asi můj pozdrav doručí ? Naposled mávnutí místo dlků, vzpomínka ze dna a z temných vln, Sněhurka a sedm trpaslíků obsadili můj záchranný člun ! .....Mesdames et Messieurs, la chanson est finie. Mesdames et Messieurs, Au revoir! „

Po každé námořní katastrofě je třeba ptát se, proč nebyly spuštěny čluny, proč jich bylo tak žalostně málo a zda kapitán a posádka učinili vše, co bylo v jejich možnostech a silách, aby katastrofě zabránili, nebo její důsledky alespoň zmírnili.

Kladu tyto otázky a současně žaluji. Za smrtí básníka totiž tentokrát nestojí nezvratný lidský osud ani krutá logika přírody, ale pouze lidé a jejich tragicky špatná rozhodnutí a chyby. Navzdory svému advokátnímu řemeslu nevolám po odsouzení, ale po odhalení morální a politické odpovědnosti a to nejen za smrt básníka a přítele.

J'accuse !

Autor je advokát

<https://www.echo24.cz/a/SuFba/zaluji-za-smrt-basnika-vodnanskeho>